

**evvel temmuz
kültür sanat
festivali
fanzini**

2024

Komünal Festival: Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali

Arap Alevi halkının bereket bayramı Evvel Temmuz uzun yıllardır festival şeklinde kutlanıyor. Son üç yıldır ise Toplumsal Özgürlük Partisi öncülüğünde yapılan biçimiyle yeni bir sosyalist-halk festivalinin nasıl var edilebileceğini gösteriyor.

Bu yıl 5-14 Temmuz tarihlerinde Hatay'da, 16-21 Temmuz tarihlerinde Mersin/Kazanlı'da yapılan Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali'nde müzikten tiyatroya, söyleşilerden çocuk etkinliklerine, kadın buluşmalarından fotoğraf sergilerine, gelenekselleştirilen Evvel Temmuz yürüyüşünden duvar boyamaya kadar çok çeşitli etkinlikler yapıldı.

Geçen yıl depremin hemen sonrasında yapılan festival “Buradayız gitmiyoruz!” şiarı üzerinde yükselmiş, hüznün ve öfke etrafında şekillenmişti. Bu yıl festivalin ayaklarını bastığı yer, devletin ve sermayenin kol kola girip rezerv alanı adı altında talan etmek için kolları sıvadiğı ilçeler, mahalleler oldu. Dünyanın her yerindeki emperyalist-kapitalist tahakküm ile birlikte bakılınca bu yılın şiarı netleşmiş oldu: “Asi’den Deniz’e Yaşamak Direnmektir.” 13 kültür-sanat grubu festivalin sahne emekçisi oldu. Çocuklarla birçok atölye yapıldı. Kadınlara ve gençlere özel 8 buluşma yapıldı. Binlerce kişi programları takip etti. Ama bütün bu sayılardan önemlisi festival için sabahki planlama toplantısından gece yapılan değerlendirme çemberine kadarki süreçte emek veren 100’den fazla kişi sosyalist bir halk okulunun öğretmenleri ve öğrencileri oldular.

Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali, toplumsal özgürleşme mücadelesi ile kültürün birleşiminde yeni bir yol oluyor. Festival starcılık yerine sahne emekçilerinin dayanışması üzerinde ilerliyor. Sponsorlar ve siyasi rantiyecilere festival kürsüsünde yer yok; festival sahneleri, saldırılara direnen ve festivalin direniş çizgisinde örgütlenmesine emek veren insanlarındır.

Şehir dışından gelenler halkın evlerinde misafir ediliyor, hep birlikte yeniyor, içiliyor. Sandalyesinden sahnesine, ses sisteminden pankartına kadar neredeyse her şey halkın ve sanatçıların öz gücüyle yapılıyor. Bu coğrafyanın kadim dilleri Arapça, Türkçe, Kürtçe festivalin konuştuğu diller. Festival kadınlar, çocuklar ve gençler için özel etkinliklere ev sahipliği yapıyor. Halkın geçmişten bugüne direnerek ulaşabilen komünal değerleriyle bugünün sosyalist değerlerini birleştirmeye gayret ediyor. Yerelden ve dışarıdan katılımların dengesini kurmayı önemsiyor. Ve bütün bunları belgeleyerek geleceğe bırakmayı. İşte bunun için her yıl festivalin yazılı günlüğü tutuluyor. Bunun yanı sıra her yıl alınan görüntülerden bir belgesel yapılıyor. Geçtiğimiz iki yılın belgeselleri "Gelecekten Gelen Şiir" ve "Evvel Temmuz İçinde" bu konuda atılmış önemli adımlar oldu. Bu yılın festivalinin belgeseli için de hazırlıklar sürüyor. Festivalin nasıl geçtiğini sosyal medya hesapları ve evveltemmuz.org sitesinden takip edebilirsiniz.

Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali, daha şimdiden pek çok festivali etkilemeye başladı. Belli ki benzerleri de yolda. Yollar açık olsun.

Aynı gökyüzü altındaki binlerce farklı rüyaya
Binlerce farklı hikayeye bakıyoruz
Ve görüyoruz ki

Bugün tam bir kuş cenneti.
Bütün ağaçlar, çiçekler, böcekler yuva yapmış adeta
Göğün yaşamak için direnen, direnmek için yaşayan
mavisinin tonuna...

Fazlasıyla dolu geçen bu günlerin, bu saatlerin
Ardında gelen hoş sohbetlerin
Ve birlikte söylenen şarkıların
Dibe yakın olduğunu söyleyemez kimse
Elbet bu didinişler, elbet bu silsileler
Doğuracaktır en bulutsuz sabahları
Ve doğuracaktır çığlıksız yarınları
Bir bakıştaki, bir gülüşteki, bir kahkahadaki
O ses, o tını, o berraklık...

Elbet çıkacak yokuşların ardındaki düzlüğe
Sesleniyoruz her bir hücremizle, en önemlisi yüreğimizle
Olacak, galiba gerçekten olacak!

Helin

Festivalin üç senedir gönüllüsüyüm, Samandağlıyım, genç yaşıma rağmen bu festivalin, kültürümüzü yaşatması için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Festivallere katıldığım süreçlerde ne kadar değiştiğimi fark ettim, farklı kültürden insanlarla beraber çok şey başarabildiğimizi anladım. Büyük küçük demeden hep beraber bu festivalin içinde yer alırken farklı ve güzel duygular yaşadım, benim için çok güzel deneyimlerdi. Çocukların, yaşlıların, gençlerin gözlerindeki o ışıltıyı, sevinci gördükçe daha çok şey yapmak istedim. Depremi yaşadktan sonra Antakya'yı, Samandağ'ı, Defne'yi böyle güçlü ayakta görebilmek de bana güç verdi. Tabii ki bu kadar yıkımın içinde, bu kadar kötü bir süreçte bir festival yapıyor olmak düşündürmedi değil; ama aksine bu etkinliklerin daha fazla yapılmasından yanaydım. Bu şekilde ayakta kalabileceğimizi ve güçlenebileceğimizi düşündüm; yanılmamışım. İyi ki bu süreçte Evvel Temmuz'da yer almışım, her daim olmak dileğiyle...

Elena

“Hakiki bir umuttan bahsedebilmek için, geleceğin şimdiye demirlenmiş olması gerekir”

Terry Eagleton

“Gerçekten radikal olmak umudu mümkün kılmaktır.”

Raymond Williams

Evvel Temmuz ve Karşı Hegemonya

Depremiın üzerinden 1,5 yıl geçti. Antakya işgal altında. Topraklarının talan edilmesine direnen ve bizlere kucak açan Antakya halkı ile bu şehri beraber kuracağız demek için el ele verdiğimiz Evvel Temmuz Festivali “Asi’den Deniz’e Yaşamak Direnmektir!” şiarıyla düzenlendi bu sene. Sosyalist bir halk festivali olan Evvel Temmuz bizler için ardında çıkarılacak epey ders-eleştiri, anlatılacak yığınla anı ve devam edecek pek çok yoldaşlık bıraktı. Ben de bu yazımda zihnimde pişirmeye çalıştığım, bana Evvel Temmuz’dan kalan birkaç naçizane düşünceden bahsetmek istedim. Geçen sene ilk defa parçası olmuştum Evvel Temmuz’un. Rahatlıkla söyleyebilirim ki daha Samandağ’a ilk vardığında vurucu bir gerçeklik karşılıyor insanı. Deprem ile birlikte yakınlarını kaybetmiş ve yetmezmiş gibi devlet eliyle haklarından mahrum bırakılmış bir kitle ve ranta açılmaya çalışılan topraklar. Duyguları harmanlayıp yoğunlaştıran bir mekân deneyimi... Tüm bu duyguların altında zaptedilmez bir zaman ve o zamanı ören, örgütleyen bir birliktelik de var. Fiziksel boyuttaki etkiler Samandağ’ın denizindeki dalgalar gibi ama biz onu harekete geçiren dip akıntısının peşindeyiz. Kolektif emeğin yarattığı dalgalardan daha da altta yatan kavramlara baktığımda “Kültürel Hegemonya ve Şiddet”

sanki neon lambalarla yanıp sönüyor zihnimde. Egemen sınıfın çıkarlarını toplumsal düzeyde meşrulaştıran ve devam ettiren metotlar... Kültürel hegemonya denildiğinde şiddet, sadece fiziksel saldırı olarak değil, aynı zamanda kültürel baskı ve marjinalleştirme yoluyla görülüyor. Arap Alevi halkının dilinin, inançlarının ve yaşam tarzının sistematik olarak baskılanması buna net bir örnek teşkil ediyor. Deprem sonrası yardım dağıtımı ve yeniden inşa süreçlerinde hegemonik güçlerin etkisi daha da belirgin hâle geliyor. Somutlaştırmak gerekirse; depremin ilk zamanlarında yardımların Arap Alevi bölgelerine değil de Türk Sünni bölgelere ulaştırılması, şu sıralar ilan edilen rezerv alan bölgelerinin yine yoğun olarak Arap Alevi bölgelerinde olması ve ekseriyetle belirli grupların lehine düzenlemeler yapılması, kültürel hegemonya ve şiddetin açık bir yansımasıdır. Aynı şekilde, kültürel mirasın korunması veya ihmal edilmesi de bu çerçevede değerlendirilebilir. Kısaca demek istediğim şu, deprem gibi doğal afetler sonrasındaki süreçler, kültürel hegemonya ve şiddetin nasıl işlediğini anlamak için berrak bir perspektif sunuyor görmek isteyen gözlere. İşte faşizmin bu şiddetli, baskıcı diktatörlüğünü değiştirmeye yönelik topyekûn bir hesaplaşma gerekiyor; tüm fiziksel, zihinsel, kültürel varlığın yeniden inşası ve sosyalizmin yeniden hayal edilmesine yönelik bir yaklaşım. Bir karşı-hegemonya savaşı. Bana Evvel Temmuz'un bıraktığı anlam ve güç budur.

Peki nedir bu karşı-hegemonya savaşı ve kitlenin kendi kendini inşa etmesi? Bu inşanın nasıl bir parçası, bileşeni, öznesi olacağız?

Tabii ki tek bir cevap yok bu soruya verilebilecek. Prensipleri gereği Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali, Gramsci/Kültürel Hegemonik yaklaşımına daha yakın bir şekilde eğitim, dil ve kültür yoluyla aşağıdan güç inşa etmeye çalıştığımız sosyalizme yönelik umudu, eğitim ile inşa ettiğimiz bir okul oluyor. Karşı-hegemonik bir okul, hâkim dünya görüşünü sorgulatan ve ona karşı çıkan alternatif anlatılar yaratmayı ve/veya korumayı amaçlayan bir halk festivali. Sosyalist idealler ile uyumlu sosyal, siyasi ve ekonomik değişiklikleri teşvik etmek için taban hareketlerini ve örgütlerini harekete geçirmek, egemen güç yapısına karşı birleşik bir cephe oluşturmak için farklı ezilen veya marjinal gruplar arasında köprüler ve ittifaklar kurmak sürecin en büyük motivasyonları. Evvel Temmuz'un tüm adımları, karşı bir anlatı oluşturmak ve egemen sınıfın ideolojisinin meşruiyetine meydan okumak için güçlü bir eğitim ve toplumsal örgütlenme faaliyeti olarak beraberce, emek emek örülüyor.

Evvel Temmuz tecrübesiyle beraber görüyoruz ki, evlerimizin/kültürlerimizin/gezegenimizin kâr odaklı yıkımını durdurmak için devrimden başka bir yol yoktur dostlar; bu mekânda, bu festivalde, verilen bu emeklerde söz konusu olan budur!

Yalın

hoş
gelirsiniz

İrem, İlknur, Aslı, Ceren hayatımıza dokunan, diğer bileşenler benim kıymetlimdirler. Festivalin bize kattığı renktir. Kültürümüzü yeniden yaşadık, inanılmaz değerliydi. Sorumluluğun bir parçası olmak, gelen misafirleri ağırlamak bize keyif verdi. Sizlerde farkındalığı yaşatmak, kültürün önemini bizlere, gençlere, çocuklara vermek veya anlatmak emek ister. Sizler de emeğin en iyisini yaptınız. Size ve emeği geçen herkese, ayrıca Samandağ Mor Dayanışma Derneğine sonsuz teşekkürler.

Sizin gibi düşünen çok olsun. 🙏

Tiyatrolar, sanat, müzik, pantomim, HAHALAR, Arapça şarkılar müthişti; ama en güzeli Soner, Helin, İlker ve diğer değerli misafirler ile bizde, bahçede söylenen müzik, çok ama çok keyif aldık.

İyi ki varsınız.

Hayriye

Yağmur yağıyordu, akşamdan yarın bu havada nasıl okula gideceğimi düşünürken uyuyakalmışım. Ertesi gün göremeyeceğimi bilmediğim sevdiklerime son kez veda etseymişim keşke o gün.

Bir rüya gördüm, 04.17 sularında büyük bir sallantı yaşıyorduk ve Antakya'm yıkılıyordu...

Çevrede hiçbir şey yoktu; yalnızca ağlayan çocuklar, bağırان kadınlar ve çaresiz erkekler geziniyordu kentin sokaklarında ve bunların hiçbirini sorun saymıyordu devlet. Ancak kentte sarı önlüklüler gezmeye başlamıştı, halkla dayanıştılar ve umut tohumlarını serptiler yıkıntılar arasına. Mart, nisan, mayıs derken birileri geldi, Temmuz'u getirdiler beraberlerinde.

4000 yıllık kadim bayramımızı, Evvel

Temmuz'u bir kere daha hep birlikte yaşattık. Öyle ki bahurlarla solurken bu şehri hep birlikte enkazlardan reyhanlarla çıkardık. Artık çocuklar gülüyordu ve

gökyüzüne kadınların sevinç çığlıkları yükseliyordu. Halk tanı mıyordu belki gelen herkesi ama kültürüne sahip çıktı. "Ben de bir aş pişiririm." diyen kadınlar, "Arabamı da kullanabilirsiniz." diyen erkekler, "Ben de bir sandalye taşıyayım." diyen çocuklar vardı orada.

Şarkılarla, Farfur'la ve daha nicesiyle 8 defa yıkılmış bir medeniyet yeniden inşa edilirken temel atıldı o gün.

Kentimizin temeli umuttu, dayanışmaktı, beraber olmaktı.

Ve belki her sokak arasından "Ma Rihna Nehna Hon!" demekti.

İlkay

çemberin içinden

festivalin sosyalist ruhu besleyen, kolektif iş yapma kapasitesini güçlendiren en önemli bir araya gelişlerinden biri gece, diğeri sabah çemberi. tüm işler bittikten, herkes şöyle bi ayaklarımı uzatsam, bi duş alsam da rahat etsem demeden hemen önce kurulan; eksiğiyle gediğiyle, elimizden ne geldiyse tamamladığımız günümüze kısa bir bakış attığımız, birbirimizi övdüğümüz, teşekkür ettiğimiz, yaptığımız işin zorluğuna ve önemine dair motivasyon yüklendiğimiz, bir günü daha bitirmenin rahatlığı ile yorgunluğun hafif acısı arasında salındığımız gece çemberi. daha bahçede, avluda, terasta ev sahipleriyle süvari kahveler içilecek, duş sırasına girilecek, merak eden sevdiklerimize birkaç mesaj atılacak, sosyal medyada etkinlikler nasıl görünmüş, kaç kişi beğenmiş diye bakılacak. acıyı hafifleten ritmik başlayan alkışlar oluyor, yorgun seslerimiz umut ve coşkuyla söylüyor: "örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!"

sabah kurduğumuz çemberlerin atmosferi gecekinden epey farklı. önceki günü objektif bir tutumla değerlendirme zorunluluğunu herkes önüne koyuyor. yapılan işler ve ortaya çıkanlar eğrisiyle, doğrusuyla değerlendiriliyor. zor, uzun ve çok sıcak bir günde organize ve planlı hareket etmenin sorumluluğu ortak duygumuz. önceki günün eksiklerini yeni güne taşımamak, pratik ve özenli hareket edebilmek, kolektif ruhu güçlendirmek için hem iyi plan yapmak hem de hızlı yol haritaları çıkarmak gerekiyor. herkes işini ciddiyetle ve devrimci bir neşeye yapmalı. hepimiz biliyoruz, hayalini kurduğumuz dünyanın silueti ancak böyle belirginleşiyor.

Kendimle Hasbihal

Deprem yaşamış, 6 Şubat 2023'te büyük bir yıkıma uğramış, devlet tarafından yapayalnız bırakılmış bir kentte hele de o kente aşıkken, sevgilisi, yâri, canı, ciğeri parçalanmış gibi hissediyorken burada festival yapmak zor olmadı mı? Veya garip hissettiğin anlar oldu mu?

Oldu mu? Sence oldu mu? Yani evet, zor anlarım olmadı demek yalan olur. Yıkılmış, birilerine mezar olmuş bir evin hemen yanındaki barakada bir hemşehrime Evvel Temmuz'dan bahsedip süvari kahvemi yudumlarken birden yan taraftaki yaşanmışlıklarla dolu boşluğa, düzlüğe baktığım ve "Ne oluyor şu an, neredeyim ben?" diye düşündüğüm oldu, olmadı değil. Ama bu anların bir saniye sonrası bile yanlış yapıyorum hissini asla doğurmadı, o anlar bile deprem sonrası ne festivali dedirtmedi. Aksine "Asıl böyle bir süreçte yapılır festival. İktidar bizden neşemizi mi çalmaya çalışıyor? Ancak rüyasında görür! Bu halk yıkılan evinin taşından vazgeçmedi, kadim festivalinden mi vazgeçecek?" dedirtti. Böyle bir dönemde bir arada olmak, festivallerimizi, kültürümüzü sahiplenmek, hep birlikte şarkılar söyleyip halay çekmek, neşemizi örgütlemek, öfkemizi asla unutmadan umudu ve coşkuyu büyütme... İşte bizim yapmaya çalıştığımız bu. Bir saniye bile pişman olmadan, 3 yıldır muazzam bir emekle sürdürdüğümüz ve sürdürmeye de aynı iradeyle devam edeceğimiz festivalimizin özeti yukarıda yazdıklarımdır. Ama ne dersem diyeyim, hislerimi tam olarak anlatamam. "Yaşasın Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivalimiz!" desem belki bir nebze olsun özetleyebilirim.

Bahsetmek istediğın ne çok şey vardır kesin. Temmuz ayı her sene anı kutusu gibi oluyor hatta dolup taşıyor malum. Değil mi?

Katılıyorum, ne çok şey yaptık ve ne çok şey birikti... Ama dolup taşan anılardan biri var ki özellikle anlatmak isterim. Çünkü bence halkın yeniden inşa sürecini üstlendiğı ve büyük bir iradeyle sokak sokak, mahalle mahalle sahiplendiğı Antakya'mızın durumunu güzel özetleyen bir olay. Uzatırsam uyar çünkü Antakya anısı dedin mi Manas Destanı yanımda halt ediyor... 25 Şubat 2023, deprem sonrası mecburen geçtiğimiz Mersin'de yalnızca 15 gün dayanabilmiş, bulduğum ilk fırsatta Antakya'ya gelmişim. İlk geçtiğim yer Serinyol. Arkadaşlarla buluşup özlem giderdikten sonra kısa bir mahalle turuna çıkıyorum. Kavak Apartmanı'nın oraya götürüyor arkadaş beni. Karşılaştığım manzarayı, şahit olduğum görüntüyü anlatacak kelimeler hiçbir dilde ama hiçbir dilde henüz keşfedilmedi. Yıkıntının boyutunu anlatmak mümkün değil, çok kısa bir süre önce burada birilerinin yaşadığına, hatta buranın bir zamanlar bir ev olduğuna inanmak mümkün değil. Ve daha anlatılması, inanılması mümkün olmayan birçok şey... O gün ağlayamamıştım bile karşılaştığım yıkım karşısında. Ve hayatımda ilk kez yanımda yoldaşlarım olmasına rağmen güçsüz hissetmişim. Antakya'nın o günlerdeki her bir köşesi Kavak Apartmanı'ydı aslında. Koca bir şehir koca bir enkaza dönüşmüştü.

Ancak tüm bunlara rağmen o günlerden halk, dayanışmayla ayakta kalacağını sinyallerini vermiş, devrimcilerin şehre akın etmesiyle beraber birçok deprem koordinasyon merkezi kurulmuştu. Kavak Apartmanı Antakya'ya deprem sonrası dönüşümde beni sarsan ve karşılaştığım ilk yıkıntılardan biri olsa da kurmuş olduğumuz deprem koordinasyon merkezlerinde yaptıklarımız beni hayata tekrar bağlamıştı, inancım dirilmiş ve umutlarım yeşermişti.

12 Temmuz 2024, Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivalimizin Antakya ayağının son günü. Serinyol'dayız, Kavak Apartmanı'nın yerinde. Artık birçok anma, birçok eylem orada oluyor. Orası sembolik bir yer olmuş durumda başta Serinyol halkı olmak üzere, Antakya için. Depremde o apartmanda katledilen insanların fotoğrafları ve onları anmak için birkaç söz mevcut konteynır olduğunu anımsadığım yapının üzerinde. Ve biz o gün orada, o sembolik yerde halk şenliğimizi yaptık. Halkın katılımı, ilgisi, festivali ve Kavak Apartmanı'nı sahiplenışı çok kıymetliydi. Ve aslında yıkılmış bir evin yerinde bir halk festivali gerçekleştirmek; güzel günlerin, kurulacak yeni ve özgür bir yaşamın şarkılarını hep birlikte söylemek bize şunu gösteriyordu: Evet Antakya yıkıldı, birçok mahallemiz, sokağımız, caddemiz dümdüz oldu. Tanıyamıyoruz artık önceden ezbere bildiğimiz yolları.

Evet yüzlerce değil binlerce değil on binlerce canımız öldü. Evet şuramızda, tam şuramızda bir şey var, acıya benzer ama aynı zamanda da umuda benzer. İşte tüm bunlara rağmen biz yine de bayramlarımızda bahhur yakıyoruz, sabahları bir süvari acı kahve içmeden güne başlamıyoruz, hırısı yapmak için fırsat kollayıp yaptığımızda da bütün mahalleye dağıtıyoruz, boğma yapıyoruz hâlâ ya da sevdiğimizle sokaklarımızı turluyoruz, şehir dışından gelen dostumuza mide fesadı geçirene kadar yediriyoruz yemeklerimizden, çiçek ekiyoruz ya da (Umudun bittiği yerde çiçek ekilir mi?) kedi sahipleniyoruz, haytali yemek için ta Affan'a kadar yürüyoruz, kebab yiyecek için otostop çekiyoruz (Sahi ya, umudun bittiği bir yer otostop sohbetleriyle meşhur olamaz ki!), okuduğumuz şehre memlekette en az 5 kilo almış şekilde dönüyoruz, umutla dönüyoruz, hüznün bulaşmış olsa da neşeyle dönüyoruz...

Joint Bookrunner and Interviewer

Daha ne yazayım, ne diyeyim karar veremiyorum. Özellikle festival vesilesiyle uzun süre memlekette vakit geçirdim ve her gidişimde daha da umutlanıyorum. Bu durum tabii ki toz pembe bir bakış olarak görülmemeli veya bizi rehavete sürüklememeli. Çünkü unutulmamalıdır ki Antakya hâlâ büyük bir saldırı altında. Rezerv alan, istimlak, zorla göç ettirme, asbest ve daha nicesine karşı topraklarımızı korumaya devam etmemiz gerekiyor. Eğitim, sağlık, barınma, beslenme, ulaşım, haberleşme gibi sorunlar yakıcı bir şekilde karşımızda duruyor. Halkın gitmeme iradesinden, topraklarını sermayeye bırakmama mücadelesinden "Kurulacak bir yaşam, sorulacak bir hesap var!" sloganından güç alıp mevcut problemlere ve şehrimizi rant uğruna talan edenlere karşı, durmadan mücadele etmemiz gerekiyor. Unutmayın, biz Gezi'nin çocukları, Ali Ahmet Abdullah'ın yoldaşlarıyız. Asimilasyona, yok sayma politikalarına karşı yüzyıllardır mücadele edenleriz. Biz kültürümüzden, anadilimizden, topraklarımızdan, Evvel Temmuz'umuzdan, Antakya'mızdan vazgeçmeyiz.

Ma rihna nehna hon!

Helin

Gölmek Bir Halk Gölüyorsa Yasaklanabilir mi?

İşte bu soruyla çıktım Evvel Temmuz serüvenime. Tiyatro ekibi olarak seçtiğimiz oyun da motivasyonumuz da bunun bir yansımasıydı. Zor olacağının farkındaydım. Zira zor olmadı dersem koca bir yalancı olarak devam ederim yazıma. Zordu, içselleştirdiğim tonla insan ve durum varken belki de en sarsıcı olan çocukların sorularını cevaplamaktı. Atölyelerdeki öğrenmeye ve eğlenmeye aç o minik yüzleri sonsuza dek hatırlayacağım. O minik yüzlerden biriyle tanışmamızsa farklıydı, önceden tanışmıştık sanki.

“Kahkaha Ülkesi”nin son oyununda, İstanbul’uma dönmeme 1 gün kalmıştı. Çemberden hemen önce minik bir çocuk geldi yanıma. Canım Mehmet Ali... Sarılıp sarılamayacağını sordu gözlerimin içine bakmayı tek bir saniye kesmeden. O gün ona sımsıkı sarıldım. İçimden sarılmak geçerken kendimi tuttuğum onca insana sarılır gibi... O gün sanki Hatay’a sımsıkı sarıldım. O bırakana kadar da bırakamadım. Yeniden gelmemi söyledi Ali, “yeniden gel ve bize tiyatro yap” dedi. O bana böyle derken gülümsemek elimde değildi.

Tam da orayla vedalaşırken anlamıştım neden geldiğimi. O gece diğer geceler gibi uyumadım, kendimin farkındaydım sanki. Korkunç hegemonyanın bize dayattığı yasaklardan, soldurulan gülüşümüzden ve kahrolası sömürü düzeninden bahsetmeyeceğim.

Suratıma çarpan ve okuduğum bütün kuramları yirmi yediye katlayan (yazar burada uğurlu sayısını fısıldadı) sokaklardan veya acı içinde ellerimi sıkın insanlardan da bahsetmeyeceğim. Kalemim o kadar güçlü değil. Ama geçirdiğim 10 günde şunu bütün içtenliğimle fark ettim: Bu dünya hepimizin. Bu dünyayı hepimizin kılana ve tiyatro izlemeyen çocuk kalmayana kadar sizinleyim. İlk deneyimimi sizlerle yaşadığım için, bunun son olmadığına beni inandırdığınız için ve bütün kaygılarımı silip yok ettiğiniz için hepinize kucak dolusu sarılıyorum.

Emek neydi? Emek sevgiydi.
Hepinizin sevgisine sağlık!

Ezgi ~~~~~

İlk Deneyim, Tatlı Başarı: Organik Sahnenin Hikâyesi

Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali kapsamında Değirmenyolu'nda gerçekleştirilecek çocuk etkinliğinde pantomim ve tiyatro gösterisi için bizlere bir sahne lazımdı. Teknik ekip olarak bizler de sahnenin yerden birazcık yüksek olmasının katılan tüm çocuklar ve aileler için daha iyi olacağını düşündük ve bir sahne arayışına başladık. İlk başta bir traktör römorku kullanmayı düşündük ama hem römorku bulmak çok zordu hem çok yukarıda kalırdı. Dahası hem tiyatro ekibi için hem de pantomim gösterisi için çok dar bir sahne olacaktı. Bizler de tam olarak nasıl bir yöntem bulabiliriz diye bir araya geldik ve sıfırdan organik bir sahne yapmaya karar verdik. Ekip olarak ilk defa tamamıyla el emeği olan bir sahne kuracaktık; heyecan, endişe gibi duyguların karmaşası içerisine girdik. Burada da bizim için en önemli husus, malzemeleri bulabilmektir. Biz ne yapabiliriz diye konuşurken mahalleden bir aile, evinin önünde palet, tuğla ve zemini için uygun suntalar olduğunu ve etkinlik için kullanabileceğimizi söyledi. Evvel Temmuz'un o dayanışma ruhu bir kez daha açığa çıktı ve aşırı mutlu olduk. Çünkü sahne

için en önemli materyalleri bulmuştuk. Bizler ilk etapta sahnenin yapılacağı yeri belirleyip eşyaları taşımaya başladık. Hepimizin üzerinde tatlı bir acemilik vardı ama bir yandan da etkinliğe yetiştirmemiz gereken sahne için hızlıca kolları sıvayıp başladık. İlk etapta sahne için tuğlaları yerleştirdik ve üzerine 2 kat olacak şekilde paletleri koyduk, hedeflediğimiz sahne yaklaşık olarak yerden 50 cm kadar yüksekteydi. Bütün süreci en ince ayrıntısına kadar düşünüp tam anlamıyla yap-boz misali ince eleyip sık dokuduk. Sahnedeki arkadaşların gösteriler sırasında herhangi bir kaza yaşamaması adına tüm suntaları tek tek yerleştirdik ve en sonunda tüm teknik ekip olarak üzerine çıkıp sağlamlığını ve oynayan parçaları kontrol ettik, sağlam olmayan yerleri düzelttik. Eğlenceli bir süreç oldu. İlk defa bir sahne kuruyorduk sıfır bilgiyle. Endişelerimiz vardı elbette, havanın sıcaklığı da tabii biraz daha yükseltiyordu duyguları ama en güzel şekilde hallettik. Gösteri boyunca hiçbir şekilde bir sorunla karşılaşmadık. Süreç biraz yorucu olsa da tatlı bir yorgunluktan aslında. Evvel Temmuz coşkusu bize güç vermişti. İşte, büyük sahnelerin ardında yoğun bir alın teri ve kolektif emek vardır.

Burak

Festivalin kendine has bir ruhu var. Kültürümüzü korumak, anadilimizi sürdürebilmek ve bunu gelecek nesillere aktarabilmek için verdiğimiz çabanın karşılığını festivalin ruhu bize kat be kat geri yansıtıyor. Festival süresi boyunca atılan her adım, verilen her emek festivale ayrı bir değer kattı. Dayanışmayı, birliktelik ruhunu ve paylaşma duygusunu yoğun yaşadığımız bir süreçti. İnsanlarla gelişen bağlar, birbirine karışan kahkahalar, ortak yaşanan duygular festivali manevi anlamda besleyen unsurlardı. Ben kadın atölyelerinde kadınlarla bir arada kültürümüzün parçası olan hahalar, Arapça maniler, Arapça şarkılar ve müvveler söyleme fırsatı buldum. Beni en çok etkileyen şeylerden biri de hayatın her alanında susturulmaya çalışılan, her zaman ikinci planda tutulan ve yok sayılan kadınların Arapça şarkıları birlikte söylerken yaşadıkları mutluluk, ağıtlarda birlikte yaşadıkları hüznün ve en önemlisi de kendi anadillerinde kendilerini özgürce ifade edebildikleri dakikalarda hissettikleri güvendi. Atölyeler sırasında gördüğümüz üzücü bir şey de vardı; kadınların şarkıları, hahaların çoğunu unutmuş olmasıydı. Bu kültürü devam ettiren, düğünlerde hahalar söyleyen, cenazelerde ağıtlar yakan her zaman kadınlar olmuştur. Kültürümüzü son zamanlarda rezerv alan uygulamalarıyla, istismak adı altında insanları göç ettirmeye ve Hatay halkını asimilasyon tehlikesiyle karşı karşıya bırakmaya çalıştıkları bir durum söz konusu iken anadilimizi unutmamak ve unutturmamak için yapılan bu etkinliklerin ne kadar değerli olduğunu gördük.

İlknur

Sandalye ve Gitarla Bizim de Günlerimiz Gelecek

Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivalimizi bu yıl da başarılı bir biçimde gerçekleştirdik. Her yıl daha da geliştirerek büyüttüğümüz, yürüdükçe önümüzde açılan ufka dair konuşulacak çok şey olsa da benim üzerinde durmak istediğim konu, festival ilkelerinden biri olan “festivalin tüm emekçilerinin eşdeğerliliği” ilkesi. Festivale emek veren herkes için aynı koşulu yaratmak, alanda sandalyeleri taşıyan ile sahnede gitar çalan emekçilerin arasındaki ortak ruh hâlini ve birliği sağlamak festivalimizin öncelikleri arasında yer alıyor. Festival kendini sadece sahnedeki sözle değil aynı zamanda sabah toplantıları ve etkinlik sonu değerlendirme çemberleri ile var ediyor. Şehrime döndüğüm zaman festivale dair sorular soran sanatçı dostlar bu anlatımda “sahne emeğinin değerinin azalması” şeklinde bir sonucun doğacağını düşünebiliyor. Amacımız sahne emeğinin değerine dokunmak değil, festivaldeki tüm emeklerin sahne emeği kadar görünür ve kıymet verilir hâle gelmesini sağlamaktır. Çünkü bakış açımız Evvel Temmuz’u sadece sahnelerle sınırlayan bir sanat etkinliği olmaktan çıkarıp kuracağımız yeni dünyanın

izlerini taşıyan bir “devrim provası” hâline getirmek. Çünkü bugün içinde bulunduğumuz pratik, sadece içinden geçtiğimiz zaman açısından değil; gelecekte yapacağımız faaliyetler açısından öğretici ve kurucu bir anlam taşıyor. Bu anlamda festival, emek veren sanatçılar olmadan gerçekleşmeyeceği gibi sandalyesini taşıyan, ışıklandırmayı yapan emekçileri olmadan da gerçekleşemez.

Herkesin kuracağımız “Yeni”de kendi payına düşen sorumluluğu alabileceğini gösteren bir süreç inşa ediyoruz. İnşa ettiğimiz süreç, bizler için okul görevi görüyor. 3 yıldır festivalde bulunduğum süre boyunca kendi adıma ve müzik grubumla aldığımız yol, festivalin dışında da bu ilkelerle bir kültür sanat mücadelesini büyütme görevine çağırıyor. Sandalye taşımak da sahnede gitar çalmak da bu mücadelenin önemli bir parçası. Bugün mücadelemizin ihtiyacı tam olarak bu kurucu iradeyi sahiplenmek. Çünkü biliyoruz “Sandalye ve gitarla bizim de günlerimiz gelecek.”

Emir

Evvel Temmuz'u Nasıl Keşfedeceğiz?

Bir arayıştayız, bu festivalin içinde ne olsun? Yapmaya çalıştığımızın formülasyonu nasıl olmalı? Kadınlarla nasıl etkinlikler yapmalı? Kaç tane halk şenliği yapmalıyız? Halk şenliği yerine sahra etkinliği daha samimi ve daha halkla kaynaştığımız bir etkinlik değil mi? Sahraları festivalden önce yapmasak daha iyi değil mi? Çocuklarla iletişim alanımızı nasıl genişletebiliriz? Halk şenliğine Ayhan Bağdat neden gelmedi yaaa? Halk artık bizi tanıyor harika değil mi?

Sizin aklınızdan hangi sorular geçiyor, sanırım ben biraz daha sıralayabilirim ama abartmamak adına burada kestim. En nihayetinde bir keşif yolundayız ve aklımıza binbir tane soru geliyor. Bazılarına hemen cevap verirken bazen sorduğumuz sorular cevaplanamıyor ve can sıkıcı olabiliyor. Sancılı ama oldukça güçlü bir süreç, yolculuk, keşif...

Sorulara, sorunlara, eksikliklere, artılara, güzellere, alakasız olana bakarak keşfedebilir miyiz?

Eminim ki keşfederiz. Çünkü bu festivali neden yaptığımız çok açık. İnsanca bir yaşamı hep birlikte kurmanın çabası Evvel Temmuz. Bu nedenle yerelden çocukların, kadınların, mahalle gençlerinin katılmasıyla biz komünistler de onların içinde nefes alıp verecek ve en nihayetinde mücadelemizi ortaklaştırarak büyüteceğiz.

Seda

12 Temmuz Cuma günü bir etkinlik vardı. Öğlen gelip hemen hazırlıkları yapmaya başladılar. Hazırlıklar birkaç saate sürdü. Sonra kayıt masalarına geçtik. Ben kukla ailesine gectim. Sabah yapıştıktan sonra herkes ailelere dağıldılar. Biz bir müzik aleti horoz marakas yaptık. Atöbyeler bittikten sonra gösteri vardı. Gösterileri! Pantomim, mandemim, Kahkha Salgını (Tiyatro) Tiyatroda bittikten sonra bize bir ikramda bulundular.

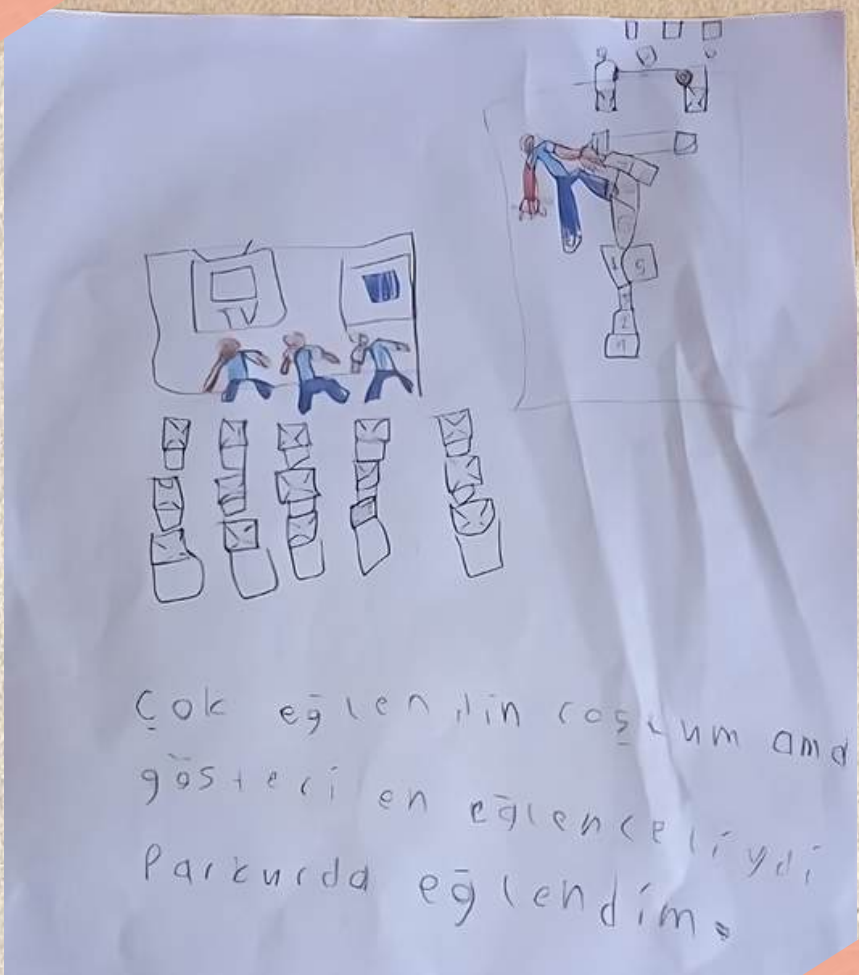
Onlara çok teşekkür ederiz.

Beğendiğim şeyler! Etkinlikteki bütün şeyler.

Beğenmediğim! Tiyatroda herkesin iki de bir ayağa kalkıp benim dikkatimi dağılması.

evvel temmuz kültür sanat festivali fanzini

Bir Hatay Laboratuvarı, Rezerv Alan Yasası

bu kırıgı karanlığı bir ışıtalm ilkin
yeniden şehirler kuralım şimdikilerine benzeyen
baştan başlayalım susamlara ekmeklere denizaşırılarna
sevmelere
Turgut Uyar

Bu yazı, 6 şubat Depremleri'nin üzerinden bir buçuk sene geçmişken, tam da 516 günü geride bırakırken Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali kapsamında Samandağ' da gerçekleştirilen Rezerv Alan Yasası' na dair yapılan panelden szlen tartışmalar sonucunda festival gönüllüleri tarafından kolektif olarak üretilmiştir. (...)

TP Hatay İl Sözcüsü Hasan zgn, konuşmasına "Bir buçuk yıldır eşmemizden akan suyla elimizi yüzümüzü yıkamaya korkuyoruz, bırakın içmeyi..." diyerek başladı. Depremin yarattığı yıkım, Rezerv Alan Yasası olarak da bilinen 6306 Sayılı Kanun' da yapılan değişiklikler ile, yani şehrin toplumsal ve kültürel dokusunu alt st edecek, yurttaşları şehir dışına göç etmeye zorlayacak bir süreç ile daha da derinleştiriliyor. İktidar, barınma ihtiyaına çözüm üretmek yerine, mevcut yasaları değiştirerek halkı manipüle ediyor. Özellikle Antakya' nın kadim bölgeleri ve Asi Nehri' nin doğu tarafı riskli alan ilan edilerek oradaki yerleşimler hedef alınıyor. Yetkililer tarafından halka bu bölgelerde uygulanacak 6306 Sayılı Kanun yerine, 7269 sayılı Afet Yasası' nın anlatılması ise sürecin şeffaflıktan uzak olduğuunun önemli bir göstergesi. Bakanlık, yurttaşların beklentilerini karşılamayan vaatlerde bulunarak mevcut yıkım ve yeniden inşa süreçlerini adil olmayan koşullarda yürütüyor. Bu durum, şehir içi konut ve iş yerlerinin dağıtımı konusunda belirsizlikler yaratırken aynı zamanda yasal süreçlerin uzaması nedeniyle yurttaşların mağduriyetini artırıyor. Yıkım maliyetleri, altyapı giderleri ve yeniden yapılandırma sürecindeki belirsizlikler, halkın ekonomik olarak daha da zorlanmasına sebep oluyor.

Bu karmaşık ve adil olmayan uygulamalar sonucunda, insanlar çaresiz bir şekilde şehir dışına göç etmek zorunda kalıyorlar.

“Rezerv alan yasası, Hatay bir laboratuvarmış gibi uygulanıyor.” - Cihat Açıkalın, Hatay Barosu Başkanı

Rezerv alan politikası, şehirde yaşayan insanları göç etmeye zorlayan ve miras hakkını ortadan kaldıran bir yaklaşım. Bankadan krediyle ev alındığında ipotekli de olsa tapu kişinin adına olurken rezerv alan uygulamasında devlet, borç ödenene kadar tapu vermiyor, üstelik borcun ne kadar olduğunu bile belirsiz bırakıyor. Bu durum, borcunu ödeyemeyen veya süreç içinde hayatını kaybeden kişilerin miras bırakma hakkını ortadan kaldırıyor. Bu uygulamaya karşı olanlar, bunun devlet-sermaye işbirliğinde bir saldırı olduğunu ve sermaye birikimi amacıyla yapıldığını söylüyor. Depremi ardından inşaat şirketleri üzerinden büyük miktarda rant elde etmeyi hedefleyen bu politikaların altında yatan esas amaçlardan biri de, Samandağ'daki yurttaşları yerlerinden etmek. 8.000 hak sahibi varken 20.000 konut inşa etme planı, fazladan 12.000 konutun kimler için yapıldığı sorusunu gündeme getiriyor. Konteyner kentlerde yaşayanların çoğunluğunun kiracı olması ve bu kişilerin yasadan hiçbir şekilde faydalanamaması, onları da sürecin en büyük mağdurlarından yapıyor. Mahallelere gizlice konulan kırmızı işaretlerle başlayan bu süreç, halkın örgütlenerek ve hukuk mücadelesi vererek karşı koyma çabasıyla devam ediyor. Rezerv alan uygulamasına karşı mahallelerde kurulan dernekler ve hukuki alanda yürütülecek mücadele için oluşturulan tüzel kişilikler ile bu politikaya karşı oluşturulan hareketin büyütülmesi ve örgütlenmesi amaçlanıyor.

Yazının tamamı

www.elyazmalari.com'da

Page 2

Page 2

Ciyna beynbağidna Itimmeyna seva,
dihik kalbna dihiş şeğbna

ASİDEN DENİZE
YASAMAYAN
DİRENMEYEN

ewel 20
temmuz 2011